

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι

Δανιήλ και η Αποκάλυψη: Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Υφαντό της Ανόδο και της Πτώσεως των Βασιλείων

Jeff Pippenger
2023-12-15

Η αδελφή White συχνά επισημαίνει ότι τα προφητικά διδάγματα που είναι αναγκαίο να κατανοηθούν απεικονίζονται μέσα από την άνοδο και την πτώση βασιλείων.

«Από την άνοδο και την πτώση των εθνών, όπως καθίστανται σαφείς στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, πρέπει να μάθουμε πόσο ανάξια είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα. Η Βαβυλώνα, με όλη τη δύναμη και τη μεγαλοπρέπειά της, όμοια της οποίας ο κόσμος μας δεν έχει έκτοτε δει ποτέ, —δύναμη και μεγαλοπρέπεια που στους ανθρώπους εκείνης της εποχής φαίνονταν τόσο σταθερές και διαρκείς,— πόσο ολοκληρωτικά έχει παρέλθει! Ως «άνθος χόρτου» αφανίστηκε. Ιακώβου 1:10. Έτσι αφανίστηκε το Μηδοπερσικό βασίλειο, και τα βασίλεια της Ελλάδος και της Ρώμης. Και έτσι αφανίζεται κάθε τι που δεν έχει τον Θεό ως θεμέλιό του. Μόνον εκείνο που είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαμένει. Οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας.» Προφήτες και Βασιλείς, 548.

Η «άνοδος και πτώση» των βασιλείων που παριστάνονται στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης αποτελούν το κεντρικό σημείο μιας ορθής προσέγγισης στη μελέτη της προφητείας. Η πτώση της Βαβυλώνας προτυπώνεται από την πτώση της Βαβέλ του Νεβρώδ στη Γένεση ένδεκα. Έπειτα, στο πέμπτο κεφάλαιο του Δανιήλ, η Βαβυλώνα πέφτει και πάλι. Η ιστορία του παπισμού, από την άνοδό του στην εξουσία κατά το έτος 538 και την επακόλουθη πτώση του το 1798, επίσης προτυπώνει την τελική πτώση της Βαβυλώνας, διότι η παπική εξουσία είναι προφητικώς η πνευματική Βαβυλώνα. Ο παπισμός έπεσε το 1798, και το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης σκιαγραφεί την τελική του πτώση. Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, και στο εδάφιο σαράντα πέντε, ο παπισμός, που εκεί παριστάνεται ως ο βασιλεύς του βορρά, φθάνει στο τέλος του χωρίς να υπάρξει κανείς να τον βοηθήσει. Αυτό λαμβάνει χώρα όταν κλείνει η περίοδος της χάριτος, διότι το εδάφιο σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου και το εδάφιο ένα του δωδέκατου κεφαλαίου παριστάνουν την ίδια ιστορία.

Και θέλει φυτεύσει τὰς σκηνὰς τοῦ παλατίου αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν θαλασσῶν ἐν τῷ ἐνδόξῳ ὄρει τῷ ἁγίῳ· ἀλλὰ θέλει ἔλθει εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς θέλει βοηθήσει αὐτόν. Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν θέλει ἐγερθῆ ὁ Μιχαήλ, ὁ μέγας ἄρχων, ὁ ἰστάμενος ὑπὲρ τῶν υἱῶν τοῦ λαοῦ σου· καὶ θέλει εἶσθαι καιρὸς θλίψεως, οἷα δὲν ἐστάθη ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ἔθνος ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ· καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ λαός σου θέλει διασωθῆ, πᾶς ὁ εὐρισκόμενος γεγραμμένος ἐν τῷ βιβλίῳ. Δανιήλ 11:45, 12:1.

Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου είναι δομημένο επάνω στο γεγονός ότι η Βαβυλώνα έπεσε δύο φορές. Η κυριολεκτική Βαβυλώνα, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Νεβρώδ και τον Βαλτάσαρ, έπεσε δύο φορές, και η πνευματική Βαβυλώνα έπεσε το 1798 και θα πέσει εκ νέου, όταν λήξει ο

καιρός της δοκιμασίας των ανθρώπων.

Και ακολούθησε άλλος άγγελος, λέγων· Ἐπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, διότι ἐπότισε πάντα τὰ ἔθνη ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς. Αποκάλυψη 14:8.

Ἡ επανάληψη τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλώνας στον δευτέρο άγγελο παρέχει τὴν προφητικὴ δικαίωση γιὰ τὴν ταύτιση τοῦ διπλασιασμοῦ λέξεων καὶ φράσεων μέσα στις Γραφές ὡς συμβόλου τῶν συνδυασμένων αγγελμάτων τοῦ δευτέρου αγγέλου καὶ τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου.

Υποστηρίζει ἐπίσης τὴν ἀρχή που προσδιόρισε ἡ Ἀδελφὴ White, σύμφωνα με τὴν ὁποία ἡ μελέτη τῆς προφητείας θεμελιώνεται στὴν ἀνοδο καὶ τὴν πτώση τῶν βασιλείων που παριστάνονται στα βιβλία τοῦ Δανιήλ καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀπεικονίζει τὴν ἐννοια ὅτι, γιὰ νὰ κατανοήσῃ τὴν πτώση τῆς Βαβυλώνας, ὁ σπουδαστὴς τῆς προφητείας πρέπει νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες τὶς πτώσεις τῆς Βαβυλώνας, «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆν», ὥστε νὰ θεμελιώσῃ τὸ ὀρθὸ προφητικὸ άγγελμα τῆς τελικῆς πτώσεως τῆς Βαβυλώνας.

Ἡ διπλὴ πτώσις τῆς Βαβυλώνας στὸ μῆνυμα τοῦ δευτέρου αγγέλου βασίζεται ἐπὶ τοῦ προφητικοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐδραιοῦται ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ δύο μαρτύρων. Ὁ διπλασιασμός τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλώνας ἐντὸς τοῦ μηνύματος ἀντιπροσωπεύει τὴν προφητικὴ μεθοδολογία, ἡ ὁποία προσδιορίζεται ἐν τῇ Βίβλῳ ὡς ἡ ὄψιμος βροχή. Αὕτη ἡ ἱερὰ μεθοδολογία, ἣτις εἶναι ἡ ὄψιμος βροχή, συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νὰ συνάγωνται διαφοραὶ γραμμὰι προφητείας ἀπὸ κοινού, «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς». Ὅταν ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸν σπουδαστὴ τῆς προφητείας, ἡ μεθοδολογία αὕτη ἐδραιώνει τὸ «μῆνυμα» τῆς ὀψίμου βροχῆς. Τὸ μῆνυμα τῆς ὀψίμου βροχῆς, τὸ ὁποῖον ἐδραιώνεται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἱερᾶς ταύτης μεθοδολογίας, κηρύσσεται ἔπειτα ἐν ταῖς συνδυασμέναις προφητικαῖς ἱστορίαις τοῦ δευτέρου αγγέλου καὶ τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου. Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κινήματος τοῦ πρώτου αγγέλου, καὶ εἶναι ἀληθὲς καὶ σήμερον, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κινήματος τοῦ τρίτου αγγέλου.

Τα κεφάλαια τέσσερα καὶ πέντε τοῦ βιβλίου τοῦ Δανιήλ ἀντιπροσωπεύουν τὴ γραμμὴ τῆς ἱστορίας που καλύπτει τὴν ἀνοδο καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς Βαβυλώνας, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορ στο τέταρτο κεφάλαιο, καὶ κατόπιν τὴν πτώση καὶ τὸ τέλος τῆς Βαβυλώνας, που ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Βαλτάσαρ στο πέμπτο κεφάλαιο. Μαζί συγκροτοῦν μία προφητικὴ γραμμὴ. Ἡ προφητικὴ γραμμὴ που παράγεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο κεφάλαια πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλαια ἓνα ἕως τρία τοῦ Δανιήλ, προκειμένου νὰ ἐδραιωθεῖ τὸ μῆνυμα τῆς ὀψιμῆς βροχῆς.

Τὰ δύο κεφάλαια παρουσιάζουν τὴν πτώση καὶ τὴν ἐκ νέου ἀνόρθωση τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καθὼς καὶ τὴν πτώση καὶ καταστροφή τοῦ Βαλτάσαρ, καὶ ἐπομένως παρουσιάζουν τὴν πτώση τῆς Βαβυλώνας στὴν ἀρχὴ καὶ στο τέλος τῆς γραμμῆς. Ἡ γραμμὴ τῆς προφητείας που διαμορφώνεται ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κεφάλαια εἶναι δομημένη ἐπάνω στὴ Βαβυλώνα που πέφτει, ἀνίσταται καὶ κατόπιν πέφτει ἐκ νέου. Αὐτὸ τὸ γεγονός καὶ μόνον προσδιορίζει ὅτι τὰ δύο αὐτὰ κεφάλαια ἀντιπροσωπεύουν τὸ μῆνυμα τοῦ δευτέρου αγγέλου. Τὰ δύο κεφάλαια ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἱστορία τοῦ θηρίου τῆς γῆς τῆς Ἀποκαλύψεως δεκατρία, καὶ μέσα σε αὕτη τὴν ἱστορία τὸ μῆνυμα τοῦ δευτέρου αγγέλου καὶ ἡ Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου διακηρύσσονται δύο φορές.

Διότι, προτού αρχίσουμε την εξέταση του τετάρτου και του πέμπτου κεφαλαίου του Δανιήλ, θα προσδιορίσουμε την ιερή μεθοδολογία, η οποία είναι η όψιμη βροχή, και έπειτα, εφαρμόζοντας αυτή τη μεθοδολογία, θα προσδιορίσουμε το μήνυμα της όψιμης βροχής.

Ένας σημαντικός ορόσημος στην ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου ήταν η μεθοδολογία που αντιπροσωπεύεται από τους κανόνες προφητικής ερμηνείας του William Miller. Οι κανόνες αυτοί χρησιμοποιήθηκαν από ανθρώπους για να προσδιορίσουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και εκείνο το μήνυμα ήταν το μήνυμα της όψιμης βροχής για εκείνη την ιστορία. Ένας σημαντικός ορόσημος στην ιστορία του τρίτου αγγέλου είναι η μεθοδολογία που παρουσιάζεται ως «Προφητικά Κλειδιά». Οι κανόνες αυτοί πρέπει να χρησιμοποιηθούν σε συνδυασμό με τους κανόνες του William Miller, προκειμένου να προσδιοριστεί το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στη σημερινή μας ιστορία, και το μήνυμα που τώρα εδραιώνεται από αυτούς τους κανόνες είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής των εσχάτων ημερών. Οι κανόνες του Miller αντιπροσωπεύουν την πρώιμη βροχή στην προφητική ιστορία του θηρίου της γης, και οι κανόνες αυτοί, σε συνδυασμό με τα «Προφητικά Κλειδιά», αντιπροσωπεύουν την όψιμη βροχή στην προφητική ιστορία του θηρίου της γης.

Η όψιμη βροχή είναι η μεθοδολογία που χρησιμοποιείται για την παραγωγή του αγγέλματος. Υπάρχουν εκείνοι που πλανώνται, επειδή αναζητούν την εμπειρία της όψιμης βροχής, χωρίς πρώτα να αναζητήσουν το άγγελμα που παράγει την εμπειρία. Οι Πεντηκοστιανές εκκλησίες του Χριστιανισμού αποτελούν σαφές παράδειγμα αυτής της πλάνης. Ο ίδιος αυτός τύπος εσφαλμένης κατεύθυνσης είναι προσιτός και σε εκείνους που πράγματι αναζητούν το άγγελμα της όψιμης βροχής, αλλά αρνούνται να αναζητήσουν τη μεθοδολογία που προσδιορίζει και εγκαθιδρύει το άγγελμα της όψιμης βροχής. Χωρίς τη σωστή μεθοδολογία, το σωστό άγγελμα δεν μπορεί να προσδιοριστεί. Χωρίς το σωστό άγγελμα, η σωστή εμπειρία είναι αδύνατη.

Η σημασία αυτού του βιβλικού γεγονότος περνά απαρατήρητη από τους περισσότερους, διότι ουδέποτε εξέτασαν το ενδεχόμενο ότι υπάρχει ένας ορθός τρόπος να μελετά κανείς τη Βίβλο και ότι υπάρχουν πολλοί εσφαλμένοι τρόποι να μελετά κανείς τη Βίβλο. Ο εσφαλμένος τρόπος μελέτης της Βίβλου, ο οποίος επιλέγεται μακράν συχνότερα, είναι να εμπιστεύεται κανείς τις γνώμες άλλων ανθρώπων σχετικά με το τι διδάσκει η Βίβλος. Πρόκειται για ζήτημα τόσο συνηθισμένο μεταξύ των ανθρώπων, ώστε κάθε εκκλησία οργανώνει ένα σύστημα για να αντιμετωπίσει αυτή την ψευδώς αντιλαμβανόμενη ανάγκη του ποιμνίου της. Αυτή η ψευδής ανάγκη παράγει το ψευδές έργο της εγκαθίδρυσης ενός συστήματος ηγετών, οι οποίοι προσδιορίζονται ως οι πνευματικοί ειδήμονες της βιβλικής κατανόησης, ώστε να κατευθύνουν ορθά την κατανόηση του ακατήχητου ποιμνίου. Η Βίβλος πράγματι προσδιορίζει ένα ιδιαίτερος οργανωμένο σύστημα για τη διάρθρωση της εκκλησίας, το οποίο περιλαμβάνει πρεσβυτέρους, προφήτες και διδασκάλους, αλλά η Βίβλος ουδέποτε εγκρίνει τη διαφθορά της εκκλησιαστικής οργάνωσης, η οποία παράγει ένα σύστημα ηγετών που έχουν χειροτονηθεί για να καθορίζουν τι είναι και τι δεν είναι αλήθεια, και κατόπιν ποιος είναι και ποιος δεν είναι αιρετικός.

Σπούδασον να παραστήσεις σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας. 2 Τιμόθεον 2:15.

Ένας ηγέτης της εκκλησίας οφείλει να προτρέπει, να ελέγχει, να διδάσκει και να προφυλάσσει από ψευδείς διδασκαλίες και από εκείνους που τις προωθούν· όμως ο καθένας από εμάς οφείλει να «σπουδάσει να παραστήσει» τον εαυτό του «δόκιμον εις τον Θεόν», «ορθοτομών τον λόγον της αληθείας». Πράττοντας τούτο, πρέπει να γνωρίζουμε τη μεθοδολογία την οποία η Βίβλος προσδιορίζει ως τον ορθό τρόπο για να ορθοτομούμε τον λόγο της αληθείας. Το βιβλίο του Ησαΐα εκθέτει αυτά τα ζητήματα μέσα στο πλαίσιο της όψιμης βροχής· επομένως, από εκεί θα αρχίσουμε.

Κατ' εκείνην την ημέραν ο Κύριος, με την σκληράν και μεγάλην και ισχυράν μάχαιράν του, θέλει τιμωρήσει τον Λευιάθαν, τον ταχέως φεύγοντα όφιν, ναι, τον Λευιάθαν, τον σκολιόν όφιν· και θέλει θανατώσει τον δράκοντα τον εν τη θαλάσση. Κατ' εκείνην την ημέραν ψάλατε περί αυτής, Αμπελών οίνου ερυθρού. Εγώ ο Κύριος φυλάττω αυτόν· θέλω ποτίζει αυτόν πάσαν στιγμήν· διά να μη βλάβη τις αυτόν, ημέραν και νύκτα θέλω φυλάττει αυτόν. Θυμός δεν είναι εν εμοί· τις ήθελε θέσει εναντίον μου εν πολέμω ακάνθας και τριβόλους; ήθελον περάσει δι' αυτών, ήθελον κατακαύσει αυτούς ομού. Ή ας πιασθή της δυνάμεώς μου, διά να κάμη ειρήνην μετ' εμού· και θέλει κάμη ειρήνην μετ' εμού. Θέλει κάμη τους ερχομένους εκ του Ιακώβ να ριζώσωσιν· ο Ισραήλ θέλει ανθήσει και βλαστήσει, και γεμίσει τον κόσμον καρπού. Επάταξεν αυτόν καθώς επάταξε τους πατάξαντας αυτόν; ή εφρονέυθη κατά την σφαγήν των φονευθέντων υπ' αυτού; Με μέτρον, όταν εκβλαστώνη, θέλεις φιλονεικήσει μετ' αυτού· συγκρατεί τον σφοδρόν άνεμόν αυτού εν τη ημέρα του ανατολικού ανέμου. Διά τούτο λοιπόν θέλει καθαρισθή η ανομία του Ιακώβ· και τούτο είναι όλος ο καρπός της αφαιρέσεως της αμαρτίας αυτού· όταν καταστήση πάντας τους λίθους του θυσιαστηρίου ως κιμωλιώδεις λίθους συντετριμμένους, τα άλση και τα είδωλα δεν θέλουσι σταθή. Πλην η οχυρά πόλις θέλει είσθαι έρημος, και η κατοικία εγκαταλελειμμένη και αφημένη ως έρημος· εκεί θέλει βόσκει ο μόσχος, και εκεί θέλει πλαγιάζει, και κατατρώγει τους κλάδους αυτής. Όταν οι κλάδοι αυτής ξηρανθώσι, θέλουσι συντριφθή· γυναίκες έρχονται και ανάπτουσιν αυτούς· διότι είναι λαός ασύνετος· διά τούτο ο Ποιήσας αυτούς δεν θέλει ελεήσει αυτούς, και ο Πλάσας αυτούς δεν θέλει δείξει εις αυτούς χάριν. Και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα, ότι ο Κύριος θέλει αλωνίσει από του ρεύματος του ποταμού έως του χειμάρρου της Αιγύπτου, και σεις θέλετε συναχθή εις εν προς εν, ω υιοί Ισραήλ. Και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα, ότι η μεγάλη σάλπιγξ θέλει ηχήσει, και θέλουσιν ελθεί οι έτοιμοι να απολεσθώσιν εν τη γη της Ασσυρίας, και οι εκβεβλημένοι εν τη γη της Αιγύπτου, και θέλουσι προσκυνήσει τον Κύριον εν τω όρει τω αγίω εν Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 27:1-13.

Στα προηγούμενα άρθρα, έχουμε επανειλημμένως εξετάσει το «λάβαρο» που υψώνεται για να καλέσει τα άλλα τέκνα του Θεού να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. Το τελευταίο εδάφιο του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα αναφέρεται στο έργο του λαβάρου όταν λέγει ότι «σαλπισθήσεται σάλπιγξ μεγάλη, και θέλουσιν ελθεί οι ήμελλον να απολεσθώσιν εν τη γη της Ασσυρίας». Η Ασσυρία είναι σύμβολο της Βαβυλώνας στις έσχατες ημέρες, και εκείνοι που ακούν στο εδάφιο το προειδοποιητικό μήνυμα να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, έρχονται και προσκυνούν μαζί με εκείνους που παριστάνονται ως οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι οποίοι προφητικώς βρίσκονται στο «άγιον όρος εν Ιερουσαλήμ».

Το εδάφιο λέγει: «και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα». «Εκείνη η ημέρα», η οποία είναι η ημέρα κατά την οποία η δεύτερη φωνή του δεκάτου ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως καλεί τα άλλα

τέκνα του Θεού να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, αποτελεί το πλαίσιο ολοκλήρου του κεφαλαίου. Η δεύτερη φωνή του δεκάτου ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως κράζει κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν η πόρνη της Τύρου ενθουμείται.

Και ήκουσα άλλη φωνή εκ του ουρανού, λέγουσαν, Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός μου, διά να μη γίνεσθε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής, και διά να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής. Διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας αδικίας αυτής.
Αποκάλυψις 18:4, 5.

Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα αρχίζει προσδιορίζοντας την ίδια ημέρα με την οποία και τελειώνει το κεφάλαιο, όταν λέγει: «Εν εκείνη τη ημέρα ο Κύριος, με την σκληράν και μεγάλην και ισχυράν ρομφαίαν αυτού, θέλει τιμωρήσει τον Λευιάθαν, τον όφιν τον ταχέως φεύγοντα, και τον Λευιάθαν, τον όφιν τον σκολιόν· και θέλει θανατώσει τον δράκοντα τον εν τη θαλάσση.»

Κατά τον κυριακάτικο νόμο αρχίζει η εκτελεστική, ανταποδοτική κρίση του Θεού επί των βασιλείων του δράκοντος (των Ηνωμένων Εθνών), του θηρίου (του παπισμού) και του ψευδοπροφήτη (των Ηνωμένων Πολιτειών). Κατά τον κυριακάτικο νόμο ο ψευδοπροφήτης καταβάλλεται ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, και η εθνική αποστασία επιφέρει εθνική καταστροφή. Ο κυριακάτικος νόμος είναι το σημείο όπου οι εκτελεστικές κρίσεις του Θεού αρχίζουν να πλήττουν τον δράκοντα, ο οποίος είναι ο Σατανάς (και του οποίου η επίγεια βασιλεία παριστάνεται ως ο δράκων), το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη. Πρόκειται για προοδευτική τιμωρία, η οποία αρχίζει με τον κυριακάτικο νόμο. Τόσο η αρχή όσο και το τέλος του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα είναι ο κυριακάτικος νόμος, και το κεφάλαιο παρουσιάζει συγκεκριμένα ζητήματα που συνδέονται άμεσα με την ιστορία η οποία οδηγεί έως και ακολουθεί μετά τον κυριακάτικο νόμο.

Εξετάζουμε το εικοστό έβδομο κεφάλαιο, διότι αυτό θέτει το προφητικό πλαίσιο για τα κεφάλαια είκοσι οκτώ και είκοσι εννέα. Σε εκείνα τα κεφάλαια θα βρούμε τον ορισμό της όψιμης βροχής ως μεθοδολογίας, πράγμα που θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε τη σημασία της τοποθέτησεως των κεφαλαίων τέσσερα και πέντε του Δανιήλ επάνω στα κεφάλαια ένα έως τρία του Δανιήλ. Αφού το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα προσδιορίζει την αρχή της προοδευτικής τιμωρίας του βασιλείου του δράκοντος, καταγράφει ότι, κατά την εκείνη χρονική περίοδο, ο λαός του Θεού λαμβάνει την εντολή να «ψάλλη προς αυτήν». Να ψάλλη προς ποιαν;

Η απάντηση ως προς το ποιος είναι εκείνος προς τον οποίο πρέπει να ψάλλεται βρίσκεται στον τίτλο του άσματος, διότι πρόκειται να ψάλλουν «περι άμπελώνος έρυθρου οίνου, όν ό Κύριος φυλάττει». Η ιστορία του αμπελώνος είναι η ιστορία του λαού του Θεού, και μνημονεύεται για πρώτη φορά από τον Ησαΐα στο πέμπτο κεφάλαιο.

Τώρα θα ψάλω εις τον ηγαπημένον μου άσμα περι του αγαπημένου μου, αναφορικώς προς τον αμπελώνα αυτού. Ο ηγαπημένος μου είχε αμπελώνα επί λόφου παμφοροτάτου· και περιέφραξεν αυτόν, και εξέλεξεν τους λίθους αυτού, και εφύτευσεν αυτόν με την εκλεκτοτάτην άμπελον, και ωκοδόμησεν πύργον εν τω μέσω αυτού, και έκαμεν εν αυτό και ληνόν· και ανέμενε να φέρη σταφύλια, αλλ' έφερεν αγριοστάφυλα. Και τώρα, ω κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και άνδρες του Ιούδα, κρίνατε, σας παρακαλώ, μεταξύ εμού και του αμπελώνος

μου. Τι ήτο δυνατόν να γείνη περισσότερο εις τον αμπελώνα μου, το οποίον δεν έκαμον εις αυτόν; διατί λοιπόν, ενώ ανέμενα να φέρη σταφύλια, έφερεν αγριοστάφυλα; Και τώρα, ελάτε· θέλω να σας αναγγείλω τι θέλω κάμει εις τον αμπελώνα μου· θέλω αφαιρέσει τον φραγμόν αυτού, και θέλει καταφαγωθή· και θέλω καταρρίψει τον τοίχον αυτού, και θέλει καταπατηθή· και θέλω καταστήσει αυτόν ερημίαν· δεν θέλει κλαδευθή ουδέ σκαφθή, αλλά θέλουσιν αναβή εις αυτόν τριβόλια και άκανθαι· θέλω προστάξει έτι και τα νέφη να μη βρέξωσι βροχήν επ' αυτόν. Διότι ο αμπελών του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο οίκος του Ισραήλ, και οι άνδρες του Ιούδα το ευάρεστον φύτευμα αυτού· και ανέμενε κρίσιν, αλλ' ιδού καταδυνάστευσις· δικαιοσύνην, αλλ' ιδού κραυγή. Ησαΐας 5:1-5.

Στην ιστορία της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, ο λαός του Θεού πρέπει να ψάλλει την ωδή του αμπελώνος προς τον λαό του Θεού, διότι η ωδή λέγει: «Και τώρα, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και άνδρες του Ιούδα, κρίνατε, παρακαλώ, μεταξύ εμού και του αμπελώνος μου». Η ωδή του αμπελώνος είναι η ωδή που προσδιορίζει την παραγνώριση ενός προτέρου λαού διαθήκης, ενώ ο Θεός συνάπτει διαθήκη με εκείνους για τους οποίους ο Πέτρος λέγει ότι «κάποτε δεν ήσαν λαός, τώρα όμως είναι λαός Θεού». Προσδιορίζει ότι δεν έπεσε βροχή επάνω στον αμπελώνα, ταυτοποιώντας έτσι το έργο του Ηλία, ο οποίος έρχεται κατά εκείνη τη χρονική περίοδο και ο οποίος μόνος δύναται να προκαλέσει βροχή κατά την περίοδο εκείνη. Γνωρίζουμε ότι η ωδή αφορά την παραγνώριση ενός λαού διαθήκης, διότι η ωδή του αμπελώνος εψάλη από τον Χριστό προς τον αρχαίο Ισραήλ, κατά την περίοδο κατά την οποία ο αρχαίος Ισραήλ παραμεριζόταν, ενώ ο Θεός συγχρόνως συνήπτε διαθήκη με τον πνευματικό Ισραήλ.

Άκούσατε άλλην παραβολήν· Άνθρωπος τις οικοδεσπότης έφύτευσεν άμπελώνα, και περιέθηκεν αυτώ φραγμόν, και ὤρυξεν εν αυτώ ληνόν, και ὠκοδόμησεν πύργον, και εξέδοτο αυτόν εις γεωργούς, και άπεδήμησεν. Ὅτε δέ ήγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, απέστειλε τοὺς δούλους αυτού πρὸς τοὺς γεωργούς, διὰ νὰ λάβωσι τοὺς καρποὺς αυτού. Καὶ οἱ γεωργοὶ λαβόντες τοὺς δούλους αυτού, άλλον μὲν ἔδειραν, άλλον δὲ απέκτειναν, άλλον δὲ ἔλιθοβόλησαν. Πάλιν απέστειλεν άλλους δούλους πλειότερους τῶν πρώτων· και ἔπραξαν εις αὐτοὺς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ πάντων απέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αυτού, λέγων· Θέλουσιν έντραπή τὸν υἱόν μου. Ἰδόντες δὲ οἱ γεωργοὶ τὸν υἱόν, εἶπον εν έαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, άποκτείνωμεν αὐτόν, και ἄς καταλάβωμεν τήν κληρονομίαν αυτού. Καὶ πιάσαντες αὐτόν, ἐξέβαλον έξω τοῦ άμπελώνος, και απέκτειναν. Ὅταν λοιπόν ἔλθη ὁ κύριος τοῦ άμπελώνος, τί θέλει κάμει εις εκείνους τοὺς γεωργούς; Λέγουσι πρὸς αὐτόν· Κακοὺς κακῶς θέλει άπολέσει αὐτούς, και τὸν άμπελώνα θέλει εκδώσει εις άλλους γεωργούς, οἵτινες θέλουσιν άποδώσει εις αὐτόν τοὺς καρποὺς εν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Δὲν άνεγνώσατε ποτέ εν ταῖς γραφαῖς· Λίθον, τὸν ὁποῖον άπεδοκίμασαν οἱ οικοδομοῦντες, οὗτος ἔγεινεν κεφαλὴ γωνίας· παρὰ Κυρίου ἔγεινεν αὕτη, και εἶναι θαυμαστή εις τοὺς ὀφθαλμοὺς ήμῶν; Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ή βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει άφαιρεθῆ άφ' ὑμῶν, και θέλει δοθῆ εις ἔθνος ποιῶν τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ὅστις πέση επί τὸν λίθον τοῦτον, θέλει συντριφθῆ· εις ὄντινα δὲ πέση, θέλει κατασυντρίψει αὐτόν. Καὶ άκούσαντες οἱ άρχιερεῖς και οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἐνόησαν ὅτι περι αὐτῶν λέγει. Ματθαῖος 21:33-45.

Όταν ο Ιησούς έψαλε το άσμα του αμπελώνος του Θεού προς τον αρχαίο Ισραήλ, εκείνοι εκλύσθησαν τόσο πολύ από τη λογική και τη δύναμη του μηνύματος, ώστε, όταν ο Ιησούς ρώτησε τους φιλονεικούντες Ιουδαίους τι θα έκανε ο κύριος του αμπελώνος σε εκείνους που θανάτωσαν τον Υιό, δεν μπόρεσαν παρά να δώσουν τη σωστή απάντηση, όταν είπαν: «Θα αφανίσει κακώς εκείνους τους πονηρούς ανθρώπους και θα εκμισθώσει τον αμπελώνα του σε άλλους γεωργούς, οι οποίοι θα του αποδίδουν τους καρπούς εν τοις καιροίς αυτών».

Κατόπιν ο Ιησούς προσέθεσε αμέσως έναν ακόμη στίχο στο άσμα, όταν έψαλε περί του αποδοκιμασθέντος λίθου, και συνέδεσε την απάντησή τους με την καταληκτική στροφή, όταν δήλωσε: «Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ ἐσᾶς καὶ θὰ δοθῆ εἰς ἔθνος πού παράγει τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ὅστις πέσῃ ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν λίθον θὰ συντριβῆ· ἐφ’ ὅσον δὲ πέσῃ αὐτὸς ἐπάνω εἰς τινά, θὰ τὸν κατακονιορτοποιήσῃ.» Το «θὰ τὸν κατακονιορτοποιήσῃ» ἀντηγεῖ τὸ Ἡσαΐας εἴκοσι ἐπτὰ, κάμνοντας «πάντας τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου ὡς λίθους κιμωλίας κατακεκλασμένους, τὰ ἄλση καὶ τὰ εἰδῶλα δὲν θὰ σταθοῦν.» Ἀμφότερα εἶναι ἀναφορὲς στὸ ἔργο τῆς ἀναζωπυρώσεως πού ἐπιτελέσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωσία, ὁ ὁποῖος συμβόλιζε ἐκείνους τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν οἵτινες ἀνακαλύπτουν ἐκ νέου τὰ «ἐπτὰ καιρούς», πού εἶναι ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος ὁ συντρίβων ἐκείνους οἵτινες ἀρνοῦνται νὰ τὸν εὐρίσκουν πολύτιμον.

Κατὰ την ημέρα του νόμου της Κυριακής, όπως παριστάνεται στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, εκείνοι που «εις τον παρελθόντα καιρόν δεν ήσαν λαός» πρόκειται να ψάλουν το άσμα του αμπελώνος του Κυρίου, του ερυθρού οίνου. Τα παρόντα άρθρα έχουν συχνά επισημάνει ότι δεν υπάρχει τρίτο μήνυμα χωρίς πρώτο και δεύτερο μήνυμα. Ο νόμος της Κυριακής είναι το τρίτο μήνυμα, και η ημέρα του νόμου της Κυριακής περιλαμβάνει την ιστορία του πρώτου και του δευτέρου μηνύματος. Στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, ο νόμος της Κυριακής προσδιορίζει την περίοδο που παριστάνεται στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, και κατόπιν εκ νέου στα κεφάλαια ένα έως τρία του Δανιήλ. Προφητικώς, η ημέρα του νόμου της Κυριακής στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο προσδιορίζει την ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, όταν το πρώτο μήνυμα ενδυναμώθηκε έως τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Θα συνεχίσουμε, στο επόμενο άρθρο, την εξέτασή μας του άσματος που οι λυτρωμένοι πρόκειται να διακηρύξουν κατά τον καιρό που προηγείται του σημείου όπου η πόρνη της Ρώμης θα αρχίσει να ψάλλει το δικό της άσμα.

Και είδον, και ιδού, το Αρνίον εστάθη επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχοντες το όνομα του Πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών. Και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού, ως φωνήν υδάτων πολλών, και ως φωνήν βροντής μεγάλης· και ήκουσα φωνήν κιθαρῶδων κιθαριζόντων με τας κιθάρας αυτών· και έψαλλον ως νέαν ᾠδὴν ενώπιον του θρόνου, και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς ηδύνατο να μάθη την ᾠδὴν εμῆ αι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. Ούτοι είναι οι μη μολυνθέντες μετά γυναικών· διότι είναι παρθένοι. Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν εκ μέσου των ανθρώπων, ως απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού. Αποκάλυψις 14:1-5.